

være i en Fremtid, over hvilken man ikke er Herre, og som man maastee ikke kan bestemme noget over.

Endelig er der en 3die Grund, som for mig er ganske afgjørende, for at dette dengang var Meningen, da man ellers vilde have handlet ganske som det Ørstedste Ministerium handlede. Da dette nemlig udstedte Frd. af 26de Juli 1854 og lod den ledsage med Præmisser, der omtrent maae staae i samme Forhold til den, som hiin Discussion til Adressen, henviste det til, hvad Fremtiden gjemte i sit Skjød, og dette var man jo utilfreds med, dette erklærede man jo ikke at kunne tage Hensyn til; man erklærede, at man ikke kunde give sit Samtykke, medmindre det, man vilde have, fandtes i Fællesforfatningen, og at man ikke kunde henvise til en vis Fremtid. Det fremgaaer altsaa aldeles tydeligt, at den ærede Ordfører har meent, at Offentligheden var i høi Grad nødvendig for Forhandlingerne i Fællesrepræsentationen fra Begyndelsen af. Men hvorledes er det gaaet med denne høie Grad af Nødvendighed? Det er gaaet saaledes, at der i Udkastet staaer en Paragraph, nemlig § 39, der siger, at det beroer paa Rigsraadet selv, om og hvorledes dets Forhandlinger skulle komme til Offentlighedens Kundskab. Om og hvorledes! Det er altsaa ikke alene, hvorledes de skulle komme til Kundskab, i hvilket Omfang det skal skee, om det skal skee ved Stenographer, hvis Manuskript skal trykkes, om Dørene skulle aabnes eller paa hvilken anden Maade, men tillige „om“. Der er altsaa overhovedet opkastet Tvivl, om Forhandlingerne skulle være offentlige; man har tænkt sig det Alternativ, at der blev sagt Nei

fra Rigsraadets Side, og naar vi betragte Rigsraadets Sammensætning, er det for mig aldeles tydeligt, at det ingenlunde vil bestemme sig for en fuldstændig Offentlighed, som dog er erklæret for at være i høi Grad nødvendig, og det er mig tillige ganske tydeligt, at dette har været Ministeriets Tanke, at det har tænkt sig noget Saadant; thi dersom Ministeriet, af hvilket et æret Medlem saa kort isorveien havde erklæret Offentligheden for at være i høi Grad nødvendig, havde troet, at Rigsraadet vilde give sit Minde dertil, ikke vilde have Noget derimod, at der vilde være Majoritet i Rigsraadet for Offentlighed, hvad i Alverden skulde da have forhindret det fra at bestemme Offentlighed? Dette kan jeg i det Mindste aldeles ikke forstaae; nei, Ministeriet har vistnok godt indseet, at der vilde være et stort Parti i Rigsraadet mod en fuldstændig Offentlighed, paa hvilken Folket med Rette sætter saa stor Pris, har vidst det ligesaa godt som vi Andre og vistnok ogsaa, hvilke Grunde der var for dem til ikke at ønske Offentlighed; men det smærter mig at sige, at det forekommer mig, som om dette Hensyn til Stemningen hos et stort Parti har været stærkere hos Ministeriet, end den Overbeviisning, der udtaltes af et af dets ærede Medlemmer om, at Offentligheden var i høi Grad nødvendig. Det forekommer mig altsaa, efter hvad jeg har tilladt mig at fremsætte for det ærede Thing, at Adressens Fordringer ikke ere blevne opfyldte i tre væsentlige Punkter, at man altsaa her er gaaet under det Mindste, som, for at bruge den ærede daværende Ordførers Ord, er det bestemte og uimodsigelige Krav fra Rigsdagen.